

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **P. P. – H. „CH. – B.“ E. M.**, NIP X
sídlem Ch. 6C, X S., Polská republika
zastoupena E. P., s. r. o., IČO X
sídlem S. n.í 992/8, X P. 1

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2020, č. j. 16004/2020-900000-314

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Celní úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 8. 11. 2018 s odkazem na § 42 odst. 1 písm. c) a odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „ZSpD“) zajistil 30 014 l lihu (množství při 20°C) společně s nákladním automobilem (tahačem) a cisternovým návěsem, v němž žalobkyně dne 7. 11. 2018 uvedený líh přepravovala mezi členskými státy EU, a to z Maďarska do Polska přes

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Českou republiku. Rozhodnutí odůvodnil správce daně tím, že řidičem předložený průvodní doklad neobsahoval všechny náležitosti zjednodušeného průvodního dokladu podle § 30 ZSpD, resp. Nařízení Komise (EHS) č. 3649/92 (dvě kolonky dokladu nebyly vyplněny vůbec a v jedné kolonce byl místo údaje o polském daňovém orgánu, kterému měla být doprava lihu předem oznámena, uveden údaj o příjemci). Současně správce daně téhož dne odebral vzorek za účelem laboratorního ověření, zda se jedná o líh denaturovaný, jak bylo v průvodním dokladu tvrzeno.

2. V navazujícím řízení o zajištěných vybraných výrobcích správce daně z výsledků zkoušek provedených postupně dvěma celně technickými laboratořemi (dále jen „CTL“) zjistil, že přepravovaný líh obsahující cca 96 % etanolu nemá parametry plně denaturovaného lihu dle Nařízení Komise (ES) č. 3199/93, o vzájemném uznávání postupů úplné denaturace lihu pro účely osvobození od spotřební daně, ve znění prováděcího Nařízení Komise (EU) č. 2017/2236, neboť vůbec neobsahuje povinný denaturační prostředek denatonium-benzoát, jehož měl obsahovat 1 g na 1 hl absolutního etanolu (dále bude soud používat v textu pro označení denatonium-benzoátu jako zkratku název „Bitrex“, což je obchodní značka, pod kterou je tato chemická látka obecně známá). Zjištění o nepravdivost údaje o plné denaturaci se dle správce daně stalo stěžejní, neboť jeho důsledky by nemohlo zvrátit ani případné zjištění, že další kolonky zjednodušeného dokladu byly vyplněny správně a pravdivě, a tudíž se v rozhodnutí o zajištění původně označenými vadami dokladu již dále nezabýval.
3. Správce daně uzavřel, že nebyly splněny podmínky pro uvolnění předmětného lihu ani dopravních prostředků ve smyslu § 42c odst. 1, 2 a 3 ZSpD, neboť na dokladu uvedený údaj o plné denaturaci lihu byl ve smyslu § 42 odst. 1 písm. c) ZSpD údajem nepravdivým, přičemž přepravovaný líh nebyl zdaněn ani oprávněně nabyt bez daně a hodnota dopravních prostředků, kterou správce daně s ohledem na jejich stáří stanovil částkou maximálně 3 mil. Kč (max. 6 mil. Kč bez ohledu na stáří vozidel), není ve zjevném nepoměru k výši daně z tohoto lihu, kterou správce daně předběžně vyčíslil na min. 8,1 mil. Kč. Dne 27. 9. 2019 správce daně proto s odkazem na § 42d odst. 1 písm. a) ZSpD rozhodl, že zajištěné vybrané výrobky včetně dopravních prostředků (vše ve vlastnictví žalobkyně) propadají a jejich vlastníkem se stává stát.
4. Platebním výměrem ze dne 17. 10. 2019, č. j. 98994/2019-580000-31, správce daně vyměřil žalobkyni spotřební daň z předmětného lihu za zdaňovací období listopad 2018 ve výši 8 231 370 Kč. V záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 16. 3. 2020 žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a platební výměr potvrdil.
5. Pro úplnost krajský soud dodává, že rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2020 o odvolání proti rozhodnutí o propadnutí napadla žalobkyně žalobou vedenou pod sp. zn. 65 Af 40/2020, a dále, že správce daně uložil žalobkyni platebním výměrem ze dne 17. 10. 2019 také pokutu za opožděné tvrzení daně podle § 250 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“), přičemž rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2020 o odvolání proti tomuto platebnímu výměru je předmětem řízení vedeného pod sp. zn. 60 Af 31/2020.

B) Žaloba a řízení o ní

6. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalobní body soud shrnuje takto:

- a) správce daně nedostatečně zjistil skutkový stav, konkrétně to, zda měl cisternový návěs před odběrem vzorků pro laboratorní zkoušky originální neporušenou pečeť společnosti P. (prodávajícího), neboť z vyjádření správce daně ze dne 16. 1. 2020 vyplynulo, že nprap. L. Ch. sdělil, že dne 7. 11. 2018 byly vzorky lihu odebrány z již připraveného a otevřeného cisternového návěsu, přičemž mu není známo, zda se na cisternovém návěsu nacházely originály neporušené pečete. Skutkový stav tedy nemusel být takový, jak správce daně tvrdí, a žalobkyně se tak nemusela stát plátcem spotřební daně;
 - b) rozhodnutí správce daně je nepřezkoumatelné, neboť tento nevyslechl svědky, jejichž výsledek žalobkyně navrhovala, a to pracovníky správce daně, kteří byli přítomni procesu odstavení vozidla, odplombování cisterny a odebrání vzorků z cisternového návěsu, a dále 3 zaměstnance společnosti P., kteří se podíleli na procesu denaturace předmětného lihu. Postup správce daně je také v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů zakotvenou v § 8 odst. 1 d. ř., neboť pokud žalovaný nemohl ve smyslu rozsudku NSS sp. zn. 6 Afs 17/2003 neprovedené důkazy hodnotit, pak k nim nemohl ani učinit odpovídající závěr;
 - c) pokud správce daně nepostavil najisto skutkový stav, nemohl dostát zásadě zákonnosti;
 - d) vyměření daně na žalobkyni je nesprávné, neboť ta byla v dobré víře, že deklarovaný líh je řádně denaturován, kterážto pramenila zejména z toho, že P. je jedním z největších evropských producentů biolihu, žalobkyně od ní obdržela protokol o denuraci a laboratorní zprávu o analýze, cisterna měla originální plomby společnosti P., přičemž žalobkyně používala líh pro vlastní potřebu - výrobu kapaliny do ostričovačů a podobných výrobků, a tudíž i legitimně očekávala, že se plátcem daně dle § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD nestane.
7. Dále žalobkyně v žalobě sdělila, že „pro úplnost“ uvádí, že laboratorní analýza vzorků byla provedena CTL v Olomouci a Praze, které patří podle zprávy Evropské komise ze dne 4. 9. 2019 (Final report for non-CLEN participants CLEN Action 2 Proficiency test on Completely Denatured Alcohol 2019) mezi laboratoře, které detekovaly Bitrex nesprávně.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. K žalobním bodům uvedl, že příčiny chybně provedené denaturace nejsou pro vyměření daně rozhodné, a proto by byl výsledek osob přítomných denuraci a plnění cisterny nadbytečný. Má-li žalobkyně za to, že se dostala do postavení plátce daně podle § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD z důvodu pochybení smluvního partnera (společnosti P.), může se po něm domáhat náhrady škody v soukromoprávním sporu, z hlediska veřejnoprávního jde ale o skutečnost irelevantní. Stejně tak je z hlediska postavení žalobkyně jako plátce spotřební daně bez významu, zda byl cisternový návěs při zahájení kontroly opatřen plombou či pečeti společností P. CTL provedly měření obsahu Bitrexu akreditovaným zkušebním postupem, přičemž výsledky analýzy žalobkyně v průběhu řízení nezpochybnila předložením analýzy rezervních vzorků jinou laboratoří. Zpráva Evropské komise, na kterou žalobkyně v žalobě poukazuje, není způsobilá protokoly o zkoušce zpochybnit, neboť se týká zcela jiných vzorků alkoholických výrobků. Dále žalovaný zdůraznil, že pro zohlednění tvrzené dobré víry žalobkyně neposkytuje ZSpD správci daně při vyměřování spotřební daně žádný prostor.
9. V doplnění žaloby ze dne 6. 11. 2020 žalobkyně uvedla, že se domáhá přímého účinku čl. 7 odst. 4 Směrnice Rady 2008/118/ES ze dne 16. 12. 2008, která byla do českého právního řádu vadně transponována, jelikož v ZSpD chybí část hovořící o tom, že „pro

účely této směrnice se zboží považuje za úplně zničené nebo nenahraditelně ztracené, jestliže již nemůže být použito jako zboží podléhající spotřební dani.“ V posuzované věci přitom šlo o etanol znehodnocený pro další použití, tj. úplně zničený, neboť z posudku maďarských soudních znalců ze dne 24. 10. 2020 vyplývá, že byly jeho obsahem obě další předepsaná denaturační činidla (methylethylketon a isopropanol) a že již jeho výchozí kvalita vylučovala konzumaci.

10. Žalovaný k doplnění žaloby uvedl, že se jedná o námitku opožděnou, k níž by soud neměl přihlížet, nicméně přesto k ní uvedl, že je nedůvodná, neboť skutečnost, že líh není řádně denaturován, neznamena, že se jedná o líh zničený. Předmětem spotřební daně podle § 67 odst. 1 ZSpD je totiž nejen líh určený ke konzumaci, tudíž přítomnost látek znemožňujících konzumaci nevylučuje možnost použít jej průmyslově. Správce daně přitom netvrdil, že předmětný líh je vhodný ke konzumaci či že byl k tomuto účelu určen.

C) Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Osoby plátců a podmínky, za kterých se tyto osoby stávají plátcí spotřební daně, jsou ve vztahu ke všem spotřebním daním definovány v § 4 ZSpD. Podle písm. f) tohoto ustanovení je plátcem daně rovněž *fyzická nebo právnická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.*
13. Skutečnosti (okamžiky), které zakládají povinnost přiznat a zaplatit spotřební daň, definuje § 9 ZSpD. Podle odst. 3 písm. e) tohoto ustanovení *povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká také dnem nabytí vybraných výrobků nebo dnem jejich prodeje plátcí uvedenými v § 4 odst. 1 písm. f) nebo dnem zjištění, že plátce vybrané výrobky po nějakou dobu držel, nebo že je drží, a to tím dnem, který nastal dříve.*
14. Bližší podmínky zdanění lihu stanoví § 67 a násl. ZSpD. Podle § 71 odst. 1 písm. e) a f) ZSpD je od daně osvobozený mj. líh denaturovaný. Zda se o líh denaturovaný jedná, posuzují orgány celní správy podle kritérií uvedených v Nařízení Komise (ES) č. 3199/93. Na líh denaturovaný jiným než stanoveným denaturačním prostředkem či s menším množstvím denaturačního prostředku se podle § 67 odst. 3 ZSpD pohlíží jako na líh nedenaturovaný.
15. V posuzovaném případě nevznikly žádné pochybnosti o tom, že žalobkyní přepravovaných cca 300 hl etanolu bylo určeno pro její podnikání a nesplňovalo definici lihoviny určené pro osobní spotřebu dle § 40 odst. 5 ZSpD. V průvodním dokladu bylo uvedeno, že se jedná o líh denaturovaný. Z výsledků laboratorních analýz však vyplynulo, že se jedná o roztok s obsahem etanolu v rozmezí 95,3 % až 97 % ($\pm 0,6$ %), přičemž v žádném ze vzorků nebyla prokázána přítomnost Bitrexu, který je obligatorním denaturačním činidlem podle Nařízení Komise (ES) č. 3199/93. Správce daně proto uzavřel, že se jedná o líh nedenaturovaný ve smyslu § 67 odst. 3 ZSpD, u kterého tak

nemůže být uplatněno osvobození od daně podle § 71 odst. 1 písm. f) ZSpD, a tudíž jej žalobkyně nemohla oprávněně nabýt bez daně, přičemž neprokázala, že byl tento líh zdaněný. Žalobkyni označil správce daně za plátce spotřební daně dle § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD, jemuž podle § 9 odst. 3 písm. e) ZSpD vznikla povinnost daně přiznat a zaplatit dnem zjištění, že vybrané výrobky drží, tj. dnem kontroly 7. 11. 2018. Jelikož žalobkyně daň za zdaňovací období listopad 2018 dobrovolně nepřiznala, vyzval ji k tomu správce daně a následně jí daň z moci úřední dle § 139 d. ř. vyměřil.

16. Žalobkyně v průběhu celého řízení (explicitně viz např. k odvolání přiložený dopis E. M.) nezpochybňovala správnost zjištění o absenci Bitrexu v předmětném lihu, vyjadřovala jen svůj údiv nad vlivem absence Bitrexu na daňovou povinnost („*Nechce se mi věřit, že 300 g denaturačního činidla na celou cisternu je důvodem pro naúčtování spotřební daně ze strany českého celního úřadu.*“) a zejména své rozhořčení nad tím, že tato daňová povinnost dopadla na ni, ačkoli k pochybení při denuraci došlo ve společnosti P.
17. Žalobním bodem a) žalobkyně netvrdí, že by některé výše uvedené skutkové zjištění relevantní pro určení osoby plátce a výpočet daně nemělo podklad v obsahu správního spisu, nýbrž pouze naznačuje, že by skutkový stav mohl být odlišný s tím, že by tak mohlo vyjít najevo, že se nemusela plátcem daně stát. Jako rozhodnou okolnost, která by k takovému závěru mohla vést, přitom žalobkyně zmiňuje přítomnost originální pečeti společnosti P. na cisterně, z níž byly odebírány vzorky pro laboratorní analýzu, která byla sdělením nprap. L. Ch. v očích žalobkyně zpochybněna. Žalobkyně však nijak nevysvětluje, jak by se mělo případné zjištění, že cisterna takovou pečeti opatřena nebyla (ačkoli paradoxně sama tvrdí a vždy tvrdila opak) projevit na závěru, že se stala plátcem daně, tj. neuvádí, která právně relevantní skutečnost zakládající její postavení plátce daně podle § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD by měla být dalším prošetřením této skutkové okolnosti ovlivněna, přičemž soudu nepřísluší žalobní argumentaci za žalobkyni domýšlet a dotvářet. Z kontextu uplatněné námitky lze pouze dovodit, že došetření přítomnosti originální pečeti společnosti P. na cisterně by mělo vést k potvrzení skutečnosti, že se v cisterně skutečně nacházel líh denaturovaný společností P., jíž jediné tak může být dle žalobkyně za obsah cisterny přičítána veškerá, tj. i veřejnoprávní odpovědnost v podobě daňové zátěže.
18. Tak tomu však není. Žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobkyni srozumitelně vysvětlil, že pro získání postavení plátce daně dle § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD postačuje zjištění, že byl subjekt dopravcem vybraných výrobků podléhajících spotřební dani, které nesplňují podmínky pro osvobození od daně, aniž by bylo jakkoli relevantní, zda byl v dobré víře, že přepravuje vybrané výrobky, které podmínky pro osvobození od daně splňují. Tento závěr je i dle krajského soudu zcela správný. Žádné liberační ustanovení, které by dopravce zprošťovalo jeho postavení plátce daně dle § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD zákon neobsahuje, a tudíž správce daně nemohl jakkoli zohlednit okolnosti svědčící dle žalobkyně o její dobré víře v to, že převáží líh plně a řádně denaturovaný. Pro získání postavení plátce dle citovaného ustanovení jsou jakékoli subjektivní okolnosti irelevantní, tj. je zcela nerozhodné, zda měl dopravce vědomost o skutečných vlastnostech jím přepravovaného lihu, popř. co vše učinil proto, aby se vyhnul riziku, že se do postavení plátce dostane. Žalobní body a) a d) jsou proto nedůvodné.
19. Zásada legitimního očekávání, kterou žalobkyně zmínila v bodě 3.4 žaloby, je označení zásady vyjádřené v § 8 odst. 2 d. ř., který stanoví, že *správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

rozdíly. Správce daně má podle této zásady zachovávat rovný přístup k osobám zúčastněným na správě daní, přičemž je z této zásady odvozován také princip vázanosti správce daně vlastní správní praxí. Žalobkyně však touto zásadou argumentovala zcela nepřipadně, neboť netvrdila, že by žalovaný ve skutkově podobných případech běžně postupoval jinak, nýbrž s odkazem na tuto zásadu dovozovala, že měl správce daně přihlídnout k jejímu očekávání, že převáží řádně denaturovaný líh, a tudíž se nestane plátcem spotřební daně. Takto použité sousloví „legitimní očekávání“ však nemá se zásadou legitimního očekávání nic společného, nýbrž se vztahuje jen k otázce dobré víry, která však, jak je uvedeno výše, žádnou roli při posuzování postavení plátce daně dle § 4 odst. 1 písm. f) ZSpD nehraje.

20. Právě absence vlivu subjektivních okolností, jako je dobrá víra žalobkyně, byla také důvodem, proč žalovaný odmítl pro nadbytečnost doplňovat dokazování v podobě výsledku svědků, které žalobkyně navrhovala, neboť tito svědci měli objasňovat skutečnosti, které nebyly pro posouzení věci relevantní. Pro vznik povinnosti přiznat a zaplatit daň a určení osoby plátce daně byla podstatná pouze zjištění o objektivních vlastnostech přepravovaného lihu a o tom, kdo jej přepravoval. Získání odpovědi na otázky, k nimž dle žalobkyně měly výsledky sloužit, tj. kdo a jak líh do cisterny v Maďarsku načerpal, jak provedl denaturaci, kdo byl zodpovědný za použité denaturační činidlo, či jaká denaturační činidla používá společnost P., by na posouzení věci nemohlo ničeho změnit, a tudíž žalovaný postupoval zcela správně, když dokazování k těmto skutečnostem odmítl provést. Podle § 92 odst. 2 d. ř. správce daně dbá, aby skutečnosti *rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně* byly zjištěny co nejúplněji. Toto ustanovení tedy vymezuje rozsah a obsah skutečností, které jsou v daňovém řízení zjišťovány. Jestliže otázka způsobu provedení a původce denaturace předmětného lihu nebyla pro správné zjištění a stanovení daně rozhodná, neboť významný byl pouze objektivní výsledek této činnosti, nedávalo vskutku žádný smysl k jejímu zodpovězení provádět v daňové řízení dokazování. Neprovedení těchto důkazů proto nemůže vést k závěru o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Správce daně není povinen provést veškeré daňovým subjektem navržené důkazy, neprovedení navržených důkazů je však povinen zdůvodnit. To žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí učinil, když označil další dokazování, které by nemohlo vést k jinému výsledku, za „neefektivní“. Napadené rozhodnutí tudíž v tomto směru žádnou vadou, natož vadou nepřezkoumatelnosti, netrpí, neboť zdůvodnění neprovedení důkazů je v rozhodnutí obsaženo a je zcela přezkoumatelné.
21. Odkazy žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 6 Afs 17/2003-79, a porušení zásady volného hodnocení důkazů jsou liché. Je totiž třeba odlišovat nepřipustné hodnocení pravděpodobného obsahu důkazního prostředku, který nebyl k důkazu proveden, od (zcela přípustného) hodnocení toho, zda navržený důkaz vůbec směřuje k prokázání skutečnosti významné pro rozhodnutí. Žalovaný se v posuzované věci žádného hodnocení důkazů, které neprovedl, nedopustil, nýbrž jen vysvětlil, proč je zřejmé, že žalobkyní navržený důkaz směřuje k prokázání irelevantní skutečnosti. Neprovedení navrhovaných výsledků svědků totiž zdůvodnil tím, že z žalobkyní vymezeného účelu, pro který výsledky svědků navrhla, je zjevné, že jimi chtěla prokazovat skutečnosti pro právní posouzení věci bezvýznamné, nikoli tím, že by šlo o důkazy sice obecně způsobilé relevantní skutkový stav objasnit, avšak dle předem učiněného hodnocení by tomu tak v posuzovaném případě nemohlo z nějakého důvodu být. Nedůvodný je tudíž i žalobní bod b).

22. Současně je s ohledem na výše uvedené nedůvodný i žalobní bod c), neboť správce daně, resp. žalovaný nemohl legitimním a řádně zdůvodněným odmítnutím provádění nadbytečného dokazování jakkoli porušit zásadu zákonnosti.
23. K žalobkyni pouze „pro úplnost“ zmíněnému obsahu zprávy Evropské komise, jež se měla týkat spolehlivosti detekce Bitrexu v různých laboratořích, je třeba předně uvést, že žalobkyně touto zprávou ve vyměřovacím řízení vůbec neargumentovala, a tudíž neměl žalovaný ani žádný důvod se k jejímu obsahu v napadeném rozhodnutí vyjadřovat. Dále soud uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že analýzu vzorků prováděly v posuzované věci CTL v Olomouci a Ostravě, nikoli CTL v Praze, jak žalobkyně tvrdí. Dále je třeba uvést, že žalobkyně tuto zprávu soudu nepředložila. Pouze z obsahu správního spisu předloženého ve věci sp. zn. 65 Af 40/2020 soud zjistil, že předmětnou zprávu Evropské komise doložila žalobkyně 27. 11. 2019 také pouze „pro úplnost“ jako přílohu doplnění odvolání proti rozhodnutí o propadnutí, a proto se hodnocení jejího obsahu věnoval žalovaný v rozhodnutí ze dne 11. 5. 2020 (ve věci propadnutí), v němž poukázal na skutečnost, že předmětná zpráva Evropské komise hovoří o srovnávacím testu, jehož se dobrovolně účastnily zhruba 3 desítky celních laboratoří členských států EU, přičemž všechny tyto laboratoře zjišťovaly obsah denaturantů podle Nařízení 3199/93 ve vzorcích téže tekutiny, které obdržely v polovině února 2019. Z toho žalovaný dovodil nezpůsobilost této zprávy jakkoli zpochybnit výsledky analýz vzorků předmětného zajištěného lihu, k nimž dospěla CTL v Olomouci v protokolu o zkoušce ze dne 10. 12. 2018 a CTL v Ostravě v protokolu o zkoušce ze dne 28. 3. 2019. Tento závěr žalobkyně nijak nezpochybnila, a tudíž nebylo povinností soudu se s obsahem listiny, kterou žalobkyně doložila do zcela jiného řízení, seznamovat a podrobněji její význam pro skutkový závěr v posuzované věci hodnotit.
24. S žalovaným lze v každém případě souhlasit, že pro posuzovanou věc je podstatné zejména zjištění z obsahu správního spisu o tom, že žalobkyně, stejně jako společnost P., která byla účastníkem řízení, obdržely dne 5. 2. 2019 rezervní vzorky předmětného lihu, přičemž v odvolání proti rozhodnutí o propadnutí sama žalobkyně uvedla, že nedostatečnou přítomnost Bitrexu ve vzorcích potvrdila i laboratoř v Německu (výsledky této analýzy nicméně správci daně nedodala). Žalobkyně tedy nejenže neprokázala předložením výsledků zkoušky provedené jinou laboratoří, že by výsledky laboratorních zkoušek provedené oběma CTL byly chybné, nýbrž dokonce sama tvrdila, že správnost jejich závěru potvrdila i jí oslovená nezávislá laboratoř. Pokud by tak měl mít odkaz na zprávu Evropské komise jakoukoli relevanci, musela by žalobkyně současně tvrdit, že ani jí oslovená laboratoř v Německu neprováděla detekci Bitrexu správně.
25. Doplnění žaloby, doručené soudu dne 6. 11. 2020, v němž žalobkyně uvedla, že se domáhá přímého účinku čl. 7 odst. 4 Směrnice Rady 2008/118/ES, z něhož dovozovala, že předmětný etanol neměl být předmětem spotřební daně pro jeho prokazatelnou nepoživatelnost, nelze považovat za rozvedení jakéhokoli žalobního bodu uvedeného v původní žalobě. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že se jednalo o žalobní bod zcela nový. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. však platí, že rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. Vzhledem k tomu, že žalobou napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 17. 3. 2020, byl posledním dnem dvouměsíční lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 40 odst. 1 a odst. 3 s. ř. s. den 18. 5. 2020. Doplnění žaloby však bylo soudu doručeno až dne 6. 11. 2020, tudíž opožděně. K žalobnímu bodu v něm uvedeném tak soud nemohl přihlídnout.

Pouze pro úplnost krajský soud uvádí, že byť žalobkyně podřadila tuto novou námitku pod původní žalobní bod nazvaný „vady řízení“, obsahově se jednalo o námitku vadného právního posouzení věci.

D) Závěr a náklady řízení

26. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. listopadu 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu